

1. Zakaj »Božje delo«?

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

25. Feb. 2018

↗ *Nazaj na kazalo*

Po slabih dveh letih bivanja
Escrivájevih v stanovanju na Ulici
Ferdinanda Katoliškega se je morala
septembra 1929 gospa Dolores skupaj
s svojimi otroki preseliti na Ulico José
Marañón. Novo bivališče je bilo
podaljšek Zavoda za bolne, ki je

imelo lasten vhod s te ulice. Do selitve ni prišlo zaradi želje po boljšem, ampak ker je bilo stanovanje dodeljeno kaplaniji. Bilo je prostorno za enega, a mnogo pretesno za celo družino; imelo pa je prednost, da je bilo povezano z glavno stavbo. Tako je kaplan lahko prišel v cerkev, ne da bi moral stopiti na ulico.^[1]—

Možno je, da je gospa Dolores sina sedaj videvala pogostejše, vendar je to le smela domneva, če upoštevamo duhovnikove naraščajoče aktivnosti. Poleg obveznosti, povezanih s kaplanijo, in obiskovanja bolnikov ter pomoči potrebnih na dobrodelnih oskrbovalnih obhodih po mestnih predelih, so se mu namreč nakopičile še nove obremenitve. Razen dolžnosti, da dostojno vzdržuje svojo mater, brata in sestro, kar je bilo stvar pravičnosti, je moral dokončati doktorski študij prava, zaradi katerega je prišel v Madrid. Kdo

drug, ki ne bi bil tako navdušen in optimističen kot Jožefmarija, bi spričo občutka ujetosti v bolj in bolj utesnjujočo mrežo obveznosti bržkone obupal.

Prihodkom od njegove kaplanske službe, ki niso zadoščali za družinske potrebe, so se prištevali prejemki, zasluženi s poučevanjem na Akademiji Cicuéndez in z zasebnimi učnimi urami.^[2] Vse to skupaj Escrivájevih ni rešilo iz gmotne stiske, ki so jo pokončno prenašali že od časov v Logroñu. Vzdrževanje vedno težavnega gospodinjstva je spodbodlo njegovo domišljijo, da bi nekako oskrbel svoje domače.^[3] Pomislil je na marsikateri projekt zaposlitve, ki ga je prešnil kakor bežna misel in se kmalu razblinil ob zahtevnem in neizogibnem poslanstvu, povezanim s porajanjem Dela.

Pod božjim pritiskom in ob nestabilnih družinskih okoliščinah se je vrv začela trgati na najtanjšem mestu, kar je bil študij prava. V tistih okoliščinah je Jožefmarija pač storil, kar je mogel, in če to ni bilo veliko, tudi ni bila njegova krivda. Dne 15. decembra 1929 je dekanu Pravne fakultete poslal vlogo za prijavo na predmeta »zgodovina pravne literature« in »socialna politika« v januarskem roku 1930.^[4] Kot vedno so bile njegove želje precej korakov pred njegovimi možnostmi. Uspelo mu je priti samo na izpit iz »zgodovine pravne literature« in ga opraviti s prav dobrim. Kar zadeva doktorsko disertacijo, ki je predstavljala osrednje poglobljeno delo za doktorat, je nemudoma začel iskati primerno temo za raziskovanje po nasvetu svojega nekdanjega profesorja Poua de Foxája, kateremu je 7. 3. 1930 iz Zaragoze pisal takole:

Verjetno ste že pred dnevi prejeli daljše pismo. Danes vam pišem zato, da vam pošljem te papirje, na katere sem prepisal naslove na temo kanonskega prava, ki so na voljo v Narodni knjižnici, v oddelku rokopisov, da bi lahko preverili, ali bi se dalo katerega od teh rokopisov uporabiti pri moji disertaciji: če bi na primer sestavil komentar ali kritiko besedila s predgovorom in bibliografijo na koncu. Če ugotovite, da nič od tega ni mogoče uporabiti, bi, kot vedno, zlorabil vašo naklonjenost in dobroto ter vas prosil, da mi sporočite konkretno temo in vire.^[5]

Določil je snov za doktorsko raziskovalno delo. Izbral je temo s področja zgodovine kanonskega prava, ki naj bi obravnavala posvečevanje mesticev in kvarteronov v španski Ameriki v kolonialnem obdobju.^[6] Dve leti pozneje je imel že zbranega dovolj

gradiva, da je lahko znova obvestil
Poua de Foxája:

Nameraval sem vam poslati kup
listov, vendar ne zmorem napisati
več.

Se bova že pogovorila, če se nazadnje
ne bom mogel izogniti potovanju v
mesto reke Ebro [...]. Če se ne vidiva,
vam junija pošljem kilogram papirja:
oborožite se s potrpljenjem za
branje.^[7]—

Kot je videti, mu ni manjkalo
zagnanosti in dobre volje.
Primanjkovalo pa mu je drugih,
ravno tako nepogrešljivih elementov
za dokončanje dela:

Nimam denarja, piše v svojih
Zapiskih. Ker moram – včasih tudi
pretirano – delati, da lahko
vzdržujem dom, mi ne ostaja niti
časa niti volje za neposredno
ukvarjanje s temi doktorati.^[8]—

V tem stavku, izrečenem s takšno milino, so zgoščena gmotna bremena, ki so pritiskala na Jožefmarija, ki je brez denarnih sredstev moral vzdrževati svojo družino z dodatnimi urami dela na akademiji, ne da bi pri tem pozabil na svoje brezkončne kaplanske obveznosti. Kako naj se posveti raziskovanju in doktorskemu študiju, če sploh še nismo omenili njegovega najbolj radostnega in težkega bremena?

Spravljanje Dela v pogon je bila resna naloga. Naj je Jožefmarija temu namenjal še toliko ur, jih je bilo vedno premalo, kajti bilo je jasno, da bo ustanavljanje zahtevalo veliko molitve, veliko žrtev in veliko apostolata. Jožefmarija si je z vsemi sredstvi prizadeval razširiti svoje apostolsko polje. Dame in gospe, ki so pomagale v Zavodu, je prosil za imena in naslove njihovih mladih sorodnikov in znancev. Vztrajno jih

je moledoval, naj molijo za njegove duhovne namene. Tako je kaplan na svojih pohodih sem ter tja v svoji vročični apostolski aktivnosti oznanjal novost Dela, če ne z besedami, pa z dejanji. Vedno je bil v negotovosti, ali niso dame ob kaplanovem dirjanju naokrog posumile na obstoj neke neznane namere.

Ampak – ali niste opazile, jih je mnogo let pozneje spraševal Jožefmarija, ko sem bil v Zavodu in hodil naokrog s tistimi mladimi fanti, da se nekaj dogaja ...?^[9]—

Prostodušno, zbegana v labirintu časa, mu priznava Josefina Santos:

»Ničesar nisem opazila.«

Apostolat, ki ga je Jožefmarija med mladimi in duhovniki vršil na akademiji, v domu Larra in v Zavodu, je kmalu dobil priložnost za širitev. Leta 1930 je med rokodelci in

obrniki začel s podobno dejavnostjo, kot jo je opravljal med študenti.

Morda je začetek te aktivnosti izviral iz nekega misijona za osebe različnih poklicev, organiziranega v Zavodu, na katerem je imel kaplan nagovor, naslednji dan pa je spovedoval. To je bilo prvič, da je v Madridu uradno pridigal delavcem. Dogodek je potekal v škofovi kapeli, ki jo je le stena ločevala od cerkve sv. Andreja. Jožefmarija je začutil vznemirjenje tistega trenutka in vernike nagovoril z golo besedo, kakor je privrela iz globine, brez govorniških okraskov in napihnjenosti tradicionalne retorike. Da pa bi obvladal svojo živčnost in odrevenelost rok, se je močno oprijel ograjice prezbiterija ter navzočim spregovoril s pristno gorečnostjo. Bil je 13. junija 1930.

V škofovi kapeli sem bil priča, govori o samem sebi, kako je neki mladi pravnik o veri govoril nekaj sto delavcem. Prav dobro je uspelo. Zelo

sem bil vesel. To bo to (vendar ne na svetem kraju) in še kaj več ...^[10]

Osebnostnemu izobraževanju teh ljudi je posvečal svoj čas. Hodil jih je spovedovat tja, kjer so se shajali. Kjerkoli jih je srečal, je z njimi vzpostavil stik.^[11] Tako si je kmalu ustvaril skupino delavcev, ki so mu sledili: ***Sedaj je v Delu tudi nekaj majhnih obrtnikov in delavcev,*** zapiše decembra 1930.^[12] Vsesplošni klic k svetosti je bil namenjen ljudem vseh poklicev: ***Člani, ki opravljajo tehnične poklice, in delavci,*** piše dalje v zabeležki, ***morajo dobro razumeti lepoto svoje službe pred Bogom.*** Ko se pozneje skupini priključi neki slikar, pa ugotavlja: ***Njegova poklicanost je za molitev in za umetnost.***^[13]

* * *

Zgodovinsko je začela poganjati kal Dela, ki je v svojih prvih mesecih v sebi nosilo ***porajajoče se življenje,***

nerojeno, a silno dejavno.^[14] Tako ustanovitelj s sramežljivostjo matere ob prvi nosečnosti zapiše: ***Delo je raslo navznoter, še nerojeno, porajajoče se življenje: obstajal je samo osebni apostolat.***^[15] Brez zgledov, ki bi jim lahko sledil, in sistemov, ki bi jih bilo moč posnemati, je ugotovil, da bodo korak za korakom iz njegovih osebnih izkušenj prišle na dan značilnosti, ki bodo začrtale neko novo duhovnost. Po božjem navdihu bodo ideje in osnutki za notranjo organizacijo Dela preliti v nove in nove zabeleške, ki jih bo ustanovitelj nato vključeval v svoje *Zapiske*. In ko je znova prebiral to, kar je imel že zapisano junija 1930, je ob tolikšni veličini kar ostrmel:

Še naprej razmišljam o že napisanem in se takoj prepričam, da bi bila potrebna domišljija skrajno norega romanopisca ali vročina štirideset stopinj, če naj bi kdo s človeškim

razumom prišel do zamisli o takšnem Delu, katero bi, če ne bilo od Boga, predstavljalo načrt od napuha pijanega človeka.^[16]—

Toda Delo še ni bilo cerkvenopravno krščeno. Trenutno se ustanovitelj ni kaj dosti menil za to, da ta dejavnost ni imela niti lastnega imena. Na splošno je bila poznana kot »Delo«, lahko pa bi se imenovala tudi »dejavnost« ali »poslanstvo«. Nekaj, kar naj bi označevalo neko nalogo, posvečanje, projekt apostolskega dela, nekaj, kar bi priklicalo misel o molitvi, ki se z zemlje dviga k Bogu v hvalo njegovemu imenu. Za Jožefmarija je bilo pomembno le to, da je v prakso prenašal središčno sporočilo Dela, potem pa se mu bodo že pridružili, oziroma bo sam stopil naproti ljudem vseh položajev in poklicev, da jim postopoma oznani dobro novico. Ni bilo važno, da je šlo le za prgišče duš, kajti iz tiste drobne skupine bo sčasoma zrasel silovit

svetoven podvig. Tisto seme je v sebi skrivalo drevo prihodnosti.

Ne gre se čuditi Jožefmarijevemu molku, če poznamo njegov odpor do vsega, kar bi pomenilo razkazovanje, skladno z njegovim ***skriti se in izginiti***. On sam nam to pojasni:

Jaz nisem Delu dal nobenega imena. Želel bi si, če bi bilo to mogoče – pa ni bilo –, da sploh ne bi imelo imena niti pravne osebnosti [...]. Medtem pa smo našo dejavnost imenovali enostavno takole: »Delo«. ^[17]

Ta splošni izraz je zadovoljil ponižnost ustanovitelja, ki je čakal, da mu bo Gospod ob svojem času dal ustrezno ime. Kakorkoli že, glede imena je menil, da mora ustrezati dvema posebnima značilnostma. Prvič, da se nikakor ne nanaša na njegovo osebo, da ni povezano z »Escrivájem«. In drugič, da ne dopušča izpeljanih poimenovanj za svoje člane, ki so bili in morajo vedno

biti navadni krščanski verniki.

Rešitev bi bila torej v tem, da najde abstraktno ime.^[18] Precej časa je bilo Delo brez specifičnega imena.

Čeprav je Jožefmarija v preteklosti razkril svojo vest nekaterim spovednikom, je bil v tistem času brez duhovnega voditelja.^[19] Zato nam pravi, da ni imel ***nikogar, ki bi mu lahko odprl svojo dušo in mu na ravni vesti povedal o tem, kar je od mene hotel Jezus.***^[20] Ko je v takšnem stanju v Zavodu slišal govoriti, da pater Sánchez zelo dobro skrbi za svoje spokornike, se je nekega jutra v začetku julija 1930 odpravil v rezidenco na Rožni ulici prosit jezuita, da bi poskrbel za njegovo duhovno vodstvo:

Nato sem počasi govoril o Delu in o svoji duši. Oba sva v vsem videla božjo roko. Dogovorila sva se, da mu prinesem nekaj papirjev – paket lističev –, na katerih sem imel

zapisane podrobnosti o celotni dejavnosti. Prinesel sem mu jih. Pater Sánchez je odšel za nekaj tednov v Chamartín. Ob povratku mi je rekel, da je delo od Boga in da lahko postane moj spovednik. Paket lističev sem pred nekaj leti zažgal. Žal mi je.^[21]___

Od tistega trenutka, od konca julija 1930, se je Jožefmarija redno pogovarjal s svojim novim duhovnim voditeljem, ne o temah v zvezi z ustanovitvijo, temveč o tem, kar je zadevalo njegovo dušo ...

Ampak vrnimo se k imenu našega Dela, nadaljuje ustanovitelj. Nekega dne sem šel kramljat s patrom Sánchezom v govorilnico rezidence na Rožni ulici. Govoril sem mu o svojih osebnih zadevah (Dela sem se dotikal le toliko, kolikor je bilo povezano z mojo dušo), in dobri pater Sánchez me je na koncu vprašal: »Kako kaj tisto Božje delo?«

Ko sem bil že na ulici, sem začel razmišljati: »Božje delo. Opus Dei! Opus, operatio ... delo Boga. To je bilo ime, ki sem ga iskal!« In odtlej se je vedno imenovalo Opus Dei.^[22]

To ime se je sijajno prilegalo Delu, katerega temeljna značilnost je med drugim bilo posvečevanje delovnih opravil. Takšno ime je v sebi povzemalo teologijo posvečevanja dela z vsemi posledicami, ki od tod izhajajo: dostojanstvo poklicanosti kristjana, ki živi in dela v svetu, možnost osebnega srečanja s Kristusom pri naših dnevnih opravilih; delo kot orodje apostolata in soodreševanja; človeški trud in dejavnosti, spremenjene v molitev in daritev, ki jo človeštvo izroča Stvarniku: **Deo omnis gloria**; skratka, pobožanstvenje dela, ki božje otroke preoblikuje v kontemplativne duše.

Zadel je točno ime, ki je poleg svojega pomena imelo prednost, da je bilo ***abstraktno ime, zato da ne bi bilo mogoče izpeljati občega poimenovanja za člane Dela.***^[23]

Pred tem takšnega imena ni našel kljub dejstvu, da ga je sam že dolgo časa uporabljal. Toda – ali ni morda pater Sánchez ponovil tega, kar je prebral na lističih, ki mu jih je julija izročil Jožefmarija?

Tako je bilo, kajti v eni od zabeležk o ustanovitvi – verjetno napisani konec marca, zagotovo pa pred junijem 1930 – je mogoče prebrati: ***Ne gre za neko moje delo, ampak za Božje delo.***^[24]

Navedeno besedilo o vprašanju njegovega spovednika je bilo zapisano leta 1948, ko je Jožefmarija skušal znova sestaviti izgubljene zgodovinske vire (izgubljene, ker jih je vrgel na ogenj). Očitno v tistem trenutku ni pregledoval ohranjenih

Zapiskov, se pravi tistih, ki so nastali po marcu 1930. Če bi namreč to storil, bi našel svojo zabeležko z dne 9. 12. 1930, ki pravi:

Božje delo. Danes sem se spraševal: Zakaj ga imenujemo tako? Odgovoril si bom pisno [...]. In p. Sánchez ga je v pogovoru, ko je imel v mislih še nerojeno družino Dela, poimenoval »Božje delo«.

Tedaj – in šele tedaj – sem se zavedel, da je na tistih lističih omenjeno s tem imenom. In Gospod je hotel, da se to ime (Božje delo!!), ki se zdi smelo, predrzno, skoraj neprimerno, zapiše, ne da bi jaz vedel, kaj pišem; in Gospod ga je hotel položiti na ustnice dobrega patra Sáncheza, da ne bi bilo dvoma o tem, da On ukazuje, naj se njegovo Delo imenuje tako: Božje delo.^[25]

Ime mu je na pladnju ponudil ne njegov spovednik, temveč Bog po njegovem spovedniku. Dejansko je

bilo, kot jasno pove v tej zabeležki, zapečateno že pred dnem, ko je prvičkrat svoje zapiske pokazal patru Sánchezu. Ustanovitelj je ime Dela zapisal na papir, ne da bi doumel celotni doseg tega, kar je napisal.

Četudi je kdaj to ime izrekel, ko je imel v mislih svoj apostolski podvig, je jasno, da ime Božje delo – Opus Dei – kot tako v resnici še ni bilo skovano. V svojem najglobljem pomenu je bilo to drzno in ambiciozno poimenovanje, kolikor je naznanjalo, da ni človeška stvaritev. Jožefmarija ga ni uporabljal, saj bi glede na njegovo geslo ***skriti se in izginiti*** ta izraz na njegovih ustnicah zvenel prevzetno. Morda je čakal zunanjega znamenja, ki ga je dobil, ko je Gospod to overil po patru Sánchezu. Še en podatek, ki je pričal o tem, da je bilo Delo stvar Boga in ne njegova iznajdba. Ustanovitelj je na samega sebe gledal kot na orodje, ki ga je Bog od časa do časa ponižal,

zato da ne bi pozabil, da so mu bile ideje navdihnjene od zgoraj in niso zrasle izključno na njegovi njivi.^[26]_____

Ime Opus Dei je bistvo Dela – posvečevanje delovnih opravil – združevalo z božjim izvorom njegove ustanovitve.

* * *

Najverjetneje proti koncu leta 1930 je Jožefmarija začutil, da Bog od njega hoče več posvečanja ustanovitveni nalogi. V ta namen je bilo treba najti prosti čas v dnevu, povsem zapolnjenim z delom. Obveznosti na kaplaniji, skupaj z obiski bolnikov v okviru Zavoda, so bile poglavje, ki mu je jemalo največ časa. Če bi zapustil Zavod za bolne, bi pridobil veliko prostih ur, vendar bi naletel na druge probleme. Moral bi se tudi izseliti iz kaplanskega stanovanja in okrepiti vir svojih dohodkov. Vendar to ni bilo od vsega najslabše, marveč težave, ki so jih takrat veljavne

določbe povzročale izvenškofijskim duhovnikom in stroga pravila pri podeljevanju duhovniških dovoljenj. Skladno z odloki cerkvene oblasti je prebivanje v Madridu brez upravičenega cerkvenega razloga postalo praktično nemogoče. Jožefmarija se je spominjal tega, kar je prestal Antonio Pensado, sostanovalec v domu na Ulici Larra, ki je moral Madrid zapustiti.

Okrog božiča 1930 je torej iskal način, kako bi pridobil pastoralno mesto, združljivo z njegovim božjim poslanstvom. S pomočjo neke dvorne dame, ki je pomagala v Zavodu, se je seznanil z nekaterimi uradniki v kraljevi hiši.^[27] Ti so zanj uredili razgovor s tajnikom patriarha Zahodne Indije, Pedrom Povedo.^[28]

Bilo je 4. februarja 1931, ko je šel kaplan obiskat gospoda Pedra, priletnega moža dobrodušnih manir. Jožefmarija mu je predstavil svoje

želje. Oni pa mu je obljubil svojo podporo, da bi lahko pridobil imenovanje za častnega kaplana njegovega veličanstva.

Za kaj gre? je vprašal prosilec.

Gospod Pedro mu je pojasnil, da je šlo za častni naslov brez kakršnekoli pastoralne zadolžitve in z določenimi privilegiji glede duhovniških oblačil in ...

Ampak, ga je prekinil kaplan, ali bom s tem naslovom lahko rešil problem svoje inkardinacije v Madridu?

Ne. Bilo je to zgolj častno imenovanje brez kakršnekoli pravice do inkardinacije v prestolnici.

Potem me prav nič ne zanima,^[29] je odvrnil.

Silno je bil presenečen gospod Pedro, ko je videl, da mladi duhovnik zavrača tako ugleden in med

mnogimi kleriki zaželen položaj iz preprostega razloga, da je hotel biti inkardiniran v Madridu za služenje dušam. Za to duhovno služenje – je pri sebi razmišljal Jožefmarija – ni potreboval ne posebnih oblačil ne nazivov. Tudi denarja ne. Če je Bog očitno poskrbel, da mu odvzame gmotna sredstva, mar ne bo poskrbel tudi za kritje stroškov apostolata?

Po zavrnjeni ponudbi, ki mu jo je podal tajnik zahodnoindijskega patriarha, se je Jožefmarija že čez nekaj tednov lotil drugega uradnega postopka. Neke gospe, ki so ravno tako sodelovale z Zavodom za bolne, so mu predstavile podsekretarja Ministrstva za pravosodje, pristojnega za cerkvene zadeve.^[30] Ta ugledni mož, g. Martínez de Velasco, je imel pripravljeno mesto, ki se mu je prilegalo kot ulito. Bilo kakor nalašč usklajeno s kaplanovimi željami. Obljubil je, da Jožefmariju v kratkem pošlje obvestilo. To je bilo

10. aprila 1931. A nista imela časa, da se dogovorita za srečanje, ker je bila štiri dni pozneje v Španiji razglašena republika.

O tem neuspelem poskusu je dejal v svojih *Zapiskih*: ***Bog tega ni hotel. Tako sem predrzen. Hvaljen bodi!***

[31]

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

[1] Prim. Santiago Escrivá de Balaguer y Albás, *Sum.* 7325; Álvaro del Portillo, *Sum.* 249; Joaquín Alonso, PR, str. 1738.

[2] Prim. *Zapiski*, št. 620 in 656. Kot zasebni učitelj ni bilo mogoče delati neprekinjeno zaradi značilnosti takšnega poučevanja: v določenih obdobjih je bilo težko najti študenta,

ki bi iskal storitve učitelja. Zato se je dogajalo, da je v situacijah, ko je nujno potreboval denar za kritje neodložljivih plačil, ostal brez učencev. Ko je bil nekoč v takšnem mučnem položaju in ni več videl nobene rešitve, je dobil ponudbo za zasebno učno uro. Potem ko jo je sprejel, je zapisal: ***S tem bom lahko plačal stanarino (ta mesec bi bilo to nemogoče) in šolnino za Guitína*** [njegovega brata Santiaga].

Zahvaljen bodi Bog (prav tam, št. 620).

Zasebne učne ure so včasih od njega zahtevale, da je pridobil zapiske, urejal akademske postopke in celo spremljal študente v druga mesta, kjer so opravljali izpite. V pismu prijatelju Pouu de Foxáju z dne 8. 4. 1932 mu Jožefmarija pripoveduje o enem od takšnih potovanj.

^[3] Prim. Pismo Isidora Zorzana, 9. 12. 1928 (AGP, IZL, D-1213, št. 3).

[4] — Prim. Osebna univerzitetna mapa, *cit.*; in *Dodatek XII*.

[5] — P 7, 7. 3. 1930. Ob kopičenju zadolžitev in aktivnosti bo priprava doktorske disertacije postajala vedno težavnejša.

[6] — Prim. Álvaro del Portillo, *Sum*. 485.

[7] — P 28, 8. 4. 1932.

[8] — *Zapiski*, št. 1676.

[9] — Josefina Santos, AGP, RHF, T-05255, str. 2.

[10] — *Zapiski*, št. 39; prim. *prav tam*, op. 52.

Tako imenovano *škofovo kapelo* v Madridu sta leta 1520 ustanovila Francisco Vargas y Carvajal, svétnik katoliških kraljev in kasneje Karla V., ter njegov sin Don Gutierre, škof v Plasencii.

[11] Prim. *Zapiski*, št. 163. Tako je bilo v primeru nekega trgovskega uslužbenca, ki ga omenja v svojih opombah (prim. *prav tam*, št. 444).

[12] *Prav tam*, št. 137.

[13] *Prav tam*, št. 200.

[14] *Prav tam*, št. 179, op. 193.

[15] *Prav tam*, št. 164. Zapis je datiran s 27. 6. 1932. Ustanovitelj bo še ob drugih priložnostih omenjal **skrivnost porajanja** (prim. *prav tam*, št. 205, op. 225) in **nerojeno Delo** (prim. *prav tam*, št. 89).

[16] *Prav tam*, št. 67.

[17] *Prav tam*, št. 1867.

[18] *Prav tam*, št. 1310; in Álvaro del Portillo, *Sum*. 542.

[19] Duhovniki, s katerimi je govoril prej, so, sodeč po njegovih spominih, bili: g. Norberto, drugi kaplan

Zavoda; **neki kanonik iz Tarazone, ki je bil kasneje kanonik v Toledu**, verjetno Ángel del Barrio, ki je bil kanonik v Tarazoni (prim. E. Subirana, *op. cit.*, 1928, str. 453) in nato kaplan kraljeve kapele (ohranjeno je pismo g. Ángela Jožefmariju, datirano v Toledu, 18. avgusta 1944, v katerem ga spominja na njune stike in na »nemir«, ki ga je prevzemal okrog leta 1928: prim. izvirnik v: AGP, RHF, D-12807); v Jožefmarijevih omembah je tudi **g. župnik iz Valencije in neki mladi redovnik iz Kongregacije sv. Družine**. Prim. *Zapiski*, št. 1864; in Álvaro del Portillo, *Sum.* 327.

^[20] *Zapiski*, št. 1864.

^[21] *Prav tam*, št. 1866. To je zapisano leta 1948 brez oziranja na vnos št. 73 v *Zapiskih*, ki je nastal 26. julija 1930 in se dobesedno glasi takole: **V nedeljo, 6. julija, sem te lističe izročil patru Sánchezu, ko je prišel**

na izpite v okviru Ohranitve vere. V ponedeljek, 21. tega meseca, mi je pater v Chamartínu lističe vrnil in se obvezal, da bo naš voditelj. Laus Deo!

[22] *Prav tam*, št. 1868.

[23] *Prav tam*, št. 1867.

[24] Prim. *prav tam*, št. 21; prim. tudi *prav tam*, št. 73. Pred 6. julijem 1930 na več mestih v svojih Zapiskih omenja **Božja dela** (prim. *prav tam*, št. 32 in 38) in **Božje delo** (prim. *prav tam*, št. 4 in 72).

[25] Prim. *prav tam*, št. 126. K temu pripominja msgr. Álvaro del Portillo: »Večkrat nam je oče razložil, da je slišal patra Sáncheza govoriti o Božjem delu in da je takrat to ime povezal z bistvom Dela, s posvečevanjem dela in spreminjanjem le-tega v molitev. Ob tej novi interpretaciji se mu poimenovanje *Božje delo* ni zdelo več

nekaj domišljavega, temveč nekaj povsem razumljivega; nadalje je kot božji ukaz – kot je tukaj zapisal – razumel naročilo, naj se imenuje tako: Božje delo, Opus Dei« (*prav tam*, op. 146).

[26] *Prav tam*, št. 66.

[27] Omenjena dama je bila gospa Carolina Carvajal, sestra grofa Aguilar de Inestrillas. Postopke na dvoru omenja tudi pismo ustanovitelju enega od njegovih sledilcev. Isidoro Zorzano piše (Málaga, 26. 1. 1931) Jožefmariju: »Povej mi, kako napreduje tisto na dvoru« (prim. AGP, IZL, D-1213, št. 13).

[28] Pedro Poveda Castroverde je bil ustanovitelj terezijank. Rodil se je v kraju Linares (Andaluzija) leta 1874. Duhovniško posvečenje je prejel leta 1897; bil je profesor v semenišču v mestu Guadix (Granada). Leta 1906 je bil premeščen v Asturijo, kjer je vršil

intenzivno pedagoško dejavnost in leta 1911 ustanovil dve učiteljski šoli v Gijónu in v Oviedu. Leta 1921 pripada kraljevi kapeli v Madridu, leta 1931 pa je imenovan za tajnika palatinske jurisdikcije. Iz sovraštva do vere je bil 28. 7. 1936 usmrčen. Postopek za njegovo kanonizacijo se je začel leta 1955. Škofijski postopek je bil zaključen leta 1958 in leta 1980 je Kongregacija za zadeve svetnikov izdala odlok o odprtju postopka. Prim. A. Serrano: *La estela de un Apóstol*, Madrid 1942; S. De Santa Teresa OCD, *Vida de D. Pedro Poveda Castroverde*, Madrid 1942; Flavia Paz Velázquez, »Cuadernos Biográficos«, Narcea, 1986, 1987, idr. Pedra Poveda je 10. oktobra 1993 Janez Pavel II. razglasil za blaženega.

[29] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 240; in Javier Echevarría, *Sum.* 3250. »Ta naziv je bil cilj, za katerega so se mnogi potegovali,« razlaga msgr. Echevarría in nadaljuje: »Vsled tega

pogovora se je med duhovnikoma porodilo globoko prijateljstvo in kljub razliki v letih je g. Pedro Poveda pogosto poklical Jožefmarija, da bi se mu bratsko zaupal, da bi ga prosil za nasvet in za pomoč pri duhovniški službi.«

[30] V svojih *Zapiskih*, št. 192, pripoveduje: Po zavrnitvi častne palatinske kaplanije so me ***markiza de los Álamos, María Luisa Guzmán, María Machimbarrena in njena nečakinja Maruja (hči prve od njih), vse štiri, pospremile na Ministrstvo za pravosodje, da me predstavijo podsekretarju, Joséju Martínezu de Velascu. Štiri dni pozneje: republika ... Prejšnji petek [17. 4. 1931] so me na domu družine Aguilar de Inestrillas predstavili gospe Martínez de Velasco, ki mi je naglo povedala – vidno je bilo, da govori resnico –, kako je njenemu možu žal, da ni uspel pravočasno spraviti na***

*položaj nekega svojega sorodnika
in mene.*

^[31] *Prav tam.*

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/1-zakaj-
bozje-delo/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/1-zakaj-bozje-delo/) (9. Avg. 2025)